"ขอโทษ".....คำที่ผู้มีอำนาจให้กับประชาชน

นำเสนอเมื่อ : 27 มี.ค. 2552

คำขอโทษ...

ข้าพเจ้าพบบทความนี้เข้า เห็นว่าน่าใจเป็นอย่างมาก จึงนำมาฝากเพื่อน ๆ ที่ยังไม่เคยอ่านกัน และคิดว่า

คงจะช่วยเตือนสติเพื่อนมนุษย์ร่วมโลก ในยุคปัจจุบันอย่างเราๆ ได้เป็นอย่างดี
โปรดอ่านด้วยใจเป็นธรรม

เมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2551 นายกรัฐมนตรีคนใหม่แห่งออสเตรเลีย เควิน รัดด์ กล่าวคำแถลงการณ์ต่อรัฐสภา ถ่ายทอดสดไปทั่วประเทศ เป็นคำกล่าวขอโทษต่อชาวพื้นเมืองแห่งออสเตรเลีย ต่อความผิดพลาดของบรรพบุรุษชาวผิวขาว

เป็นนาทีประวัติศาสตร์ หลังจากที่รัฐบาลชุดก่อนๆ
ของออสเตรเลียพยายามเลี่ยงหนีประเด็นนี้มาโดยตลอด

ชาวออสเตรเลียทั้งชาติฟังคำขอโทษนี้ด้วยความรู้สึกท่วมท้น

"วันนี้เราสดุดีชนพื้นเมืองแห่งแผ่นดินนี้ วัฒนธรรมที่เก่าแก่ที่สุดซึ่งยังสืบสานอยู่ในประวัติศาสตร์มนุษยชาติ

เรายอมรับการปฏิบัติที่มิชอบต่อพวกเขา

เรายอมรับโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อการปฏิบัติที่ไม่ถูกต้องกับ 'คนรุ่นที่ถูกขโมย'
บทที่มีรอยแผลในประวัติศาสตร์ชาติของเรา

เวลาได้มาถึงแล้วสำหรับชาติที่จะพลิกหน้าใหม่ของประวัติศาสตร์ออสเตรเลีย
โดยการแก้ไขสิ่งที่ผิดในอดีตให้ถูกต้อง และดังนี้ จึงก้าวต่อไปอย่างมั่นใจในอนาคต..."

ชาวพื้นเมืองแห่งทวีปออสเตรเลียประกอบด้วยชาวอะบอริจินส์และชาวเกาะ ทอร์เรส สเตรต

บรรพบุรุษของพวกเขาตั้งรกรากในทวีปนี้มาตั้งแต่ห้าหมื่นปีก่อน นานก่อนหน้าอารยธรรมของมนุษย์

ก่อนที่ผู้อพยพชาวอังกฤษจะรุกยึดทวีปออสเตรเลียในปี ค.ศ. 1788
ออสเตรเลียทั้งทวีปเป็นบ้านของชาวพื้นเมืองราว 318,000-750,000 คน
เพียงไม่กี่สัปดาห์หลังการขึ้นฝั่งของชาวยุโรป โรคภัยที่ผู้มาเยือนนำมาด้วยฆ่าชาวพื้นเมืองตายไปอย่างรวดเร็ว
เฉพาะในพื้นที่ซิดนีย์โรคฝีดาษฆ่าชาวพื้นเมืองกว่าครึ่งหนึ่ง

แล้วแขกที่ไม่ได้รับเชิญก็ยึดครองดินแดนของพวกพื้นเมืองด้วยอาวุธ ภายในทศวรรษ 1870
พื้นที่อันอุดมสมบูรณ์ก็ถูกชาวผิวขาวยึดครองจนหมดสิ้น

โรคภัย การเสียดินแดน และการสังหารหมู่ทำให้ชาวพื้นเมืองแห่งทวีปในซีกโลกใต้นี้ลดลงถึง 80
เปอร์เซ็นต์ในช่วงปี ค.ศ. 1788-1900 ชาวพื้นเมืองจำนวนหนึ่งทำงานเป็นกรรมกรให้ชาวผิวขาว
เมื่อปฏิทินอะบอริจินส์พลิกถึงต้นศตวรรษที่ 20 ชาวพื้นเมืองก็เหลือเพียงราว 150,000 คน

ปัจจุบันมีชาวอะบอริจีนส์จำนวนไม่ถึงครึ่งล้านคน
เท่ากับสองเปอร์เซ็นต์ของประชากรทั้งหมดของออสเตรเลีย

"เราขอโทษสำหรับกฎหมายและนโยบายต่างๆ ของหลายๆ รัฐสภาและรัฐบาลที่ก่อให้เกิดความระทม
ความลำบาก และการสูญเสียอย่างยิ่งยวดต่อเพื่อนชาวออสเตรเลียของเรา

เราขอโทษโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับการพรากชาวอะบอริจินส์ และเด็กๆ ชาวเกาะ ทอร์เรส สเตรต
จากครอบครัวของพวกเขา ชุมชนของพวกเขา และประเทศของพวกเขา

สำหรับความเจ็บปวด ความทุกข์ทรมาน และความบาดเจ็บของคนรุ่นที่ถูกขโมยนี้ ลูกหลานของพวกเขา
และครอบครัวที่พวกเขาทิ้งไว้ข้างหลัง เราขอกล่าวคำขอโทษ

สำหรับมารดาและบิดาทั้งหลาย พี่ชายน้องชาย พี่สาวน้องสาวทั้งหลาย ในการพรากครอบครัวและชุมชน
เราขอกล่าวคำขอโทษ

และสำหรับการสูญเสียศักดิ์ศรี กับการลดคุณค่าลงแห่งประชาชนและวัฒนธรรมที่น่าภูมิใจ
เราขอกล่าวคำขอโทษ เรา - รัฐสภาแห่งออสเตรเลีย ขอร่วมด้วยความเคารพให้รับคำขอโทษนี้ในดวงจิต
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการเยียวยาชาติ..."

ในช่วงปี ค.ศ. 1869-1969 ภายใต้กฎหมายและนโยบายต่างๆ ที่ต่อต้านชาวอะบอริจินส์ เด็กชาวพื้นเมืองจำนวนมาก
ซึ่งส่วนใหญ่เป็นลูกผสม ถูกพรากจากอกพ่อแม่ไปอยู่ในสถานที่รัฐจัดตั้ง รวมถึงสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า
โดยที่พ่อแม่ของเด็กไม่มีสิทธิ์คัดค้าน เด็กเหล่านี้เป็นที่รู้จักชื่อ The Stolen Generations (คนรุ่นที่ถูกขโมย)
ประมาณตัวเลขไม่ต่ำกว่าหนึ่งแสนคน พวกเขาถูกห้ามไม่ให้พูดภาษาพื้นเมือง ถูกเลี้ยงมาให้เติบโตเป็นแรงงาน
น้อยคนจะก้าวพ้นหนทางชีวิตที่มืดมนและความยากไร้

น่าแปลกที่สาธารณชนไม่ได้รับรู้เรื่องนี้จนถึงทศวรรษที่ 1980

การค้นหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับคนรุ่นที่ถูกขโมยเริ่มขึ้นในปี ค.ศ. 1995
โดยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนและความเสมอภาค จนถึงปี ค.ศ. 1997 รายงานชื่อ Bringing Them Home : Report of the National Inquiry into the Seperation of Aboriginal and Torres Strait Islander Children from Their Families ก็ได้รับการเผยแพร่
คณะกรรมการที่จัดหาความจริงในเรื่องนี้เสนอให้รัฐบาลออสเตรเลียยุคจอห์น โฮเวิร์ด ขอโทษต่อชาวพื้นเมือง
ข้อเสนอดังกล่าวถูกสลัดทิ้งอย่างไร้เยื่อใย นายกรัฐมนตรียุคนั้นกล่าวว่า
"ชาวออสเตรเลียรุ่นนี้ไม่สมควรต้องถูกบังคับให้ยอมรับความผิดของการกระทำและนโยบายในอดีต"

มิก ดอดสัน หนึ่งในคณะกรรมการคนหนึ่งลาออกจากสภาการประสานสัมพันธ์ชาวอะบอริจินส์ เขากล่าวว่า
"ข้าพเจ้าสิ้นหวังต่อประเทศของข้าพเจ้า
และเสียใจต่อความไม่แยแสของผู้นำทางการเมืองผู้ซึ่งไม่ยินดีกับสิ่งที่จำเป็นในการฟื้นฟูเราในฐานะชาติ"

"วันนี้เราย่างก้าวแรกออกไป โดยการยอมรับอดีตและแผ้วทางสู่อนาคตที่หลอมรวมชาวออสเตรเลียทั้งปวง

อนาคตซึ่งรัฐสภานี้ตั้งหลักการว่า ความอยุติธรรมที่เกิดขึ้นในอดีตจะไม่มีวันเกิดขึ้นอีก

อนาคตซึ่งเราวางความมุ่งมั่นว่าชาวออสเตรเลียทั้งปวง ทั้งชาวพื้นเมืองและไม่ใช่ชาวพื้นเมือง
ปิดช่องว่างระหว่างเราในเรื่องคุณภาพชีวิตที่ยืนยาว การไปถึงจุดหมายทางการศึกษา และโอกาสทางเศรษฐกิจ

อนาคตซึ่งเราโอบอุ้มความเป็นไปได้ของหนทางใหม่ๆ ในการแก้ปัญหา เพื่อสางปัญหาต่างๆ
ที่วิธีการเก่าลมเหลว

อนาคตซึ่งตั้งบนฐานของการเคารพต่อกัน การกระทำการด้วยกัน และความรับผิดชอบร่วมกัน

อนาคตซึ่งชาวออสเตรเลียทั้งมวล ไม่ว่าเผ่าพันธุ์ใด เสมอภาคกันอย่างแท้จริง เป็นคู่หูเท่าเทียมกัน
ด้วยเดิมพันเท่ากันในการปั้นแต่งบทต่อไปในประวัติศาสตร์แห่งประเทศยิ่งใหญ่นี้ - ออสเตรเลีย"

**ขณะที่น้ำตาไหลอาบใบหน้าของชาวออสเตรเลียทั้งสองเชื้อสายจำนวนมากมายระหว่างที่ฟังคำขอโทษนี้
ผมอดคิดถึงการทำรายและสังหารผู้บริสุทธิ์ในประวัติศาสตร์ของโลกและของเรามิได้
การสังหารชาวอินเดียนแดงเพื่อถางแผ่นดินใหม่แห่งอเมริกา
การสังหารหมู่ยิวกว่าหกล้านคนโดยพวกนาซีในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง
การสังหารหมู่ชาวจีนกว่าสองแสนคนที่นานกิงโดยกองทัพญี่ปุ่น การสังหารหมู่พลเรือนโดยพวกเซอร์เบียในสงครามโคโซโว
ไปจนถึงการสังหารหมู่ในแอฟริกา พม่า และในอีกหลายมุมโลกนับไม่ถ้วน**

ข้างหลังบ้านเราเองก็มีเหตุการณ์อยุติธรรมที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง
การลอบสังหารผู้ค้านอำนาจรัฐในยุคอัศวินครองเมืองช่วงทศวรรษ 2490, การสังหารหมู่แห่ง หกตุลา, ฆาตกรรมแห่ง พฤษภาทมิฬ,
นโยบายวิสามัญฆาตกรรมยาเสพติดที่ผู้บริสุทธิ์ตกเป็นเหยื่อ ฯลฯ

ใช่! เราก็มี 'คนรุ่นที่ถูกขโมย' มากมายที่ครอบครัวของพวกเขาไม่มีโอกาสพบกับพวกเขาอีกเลย

มิหนำซ้ำคนบางคนบางกลุ่มยังโรยเกลือบนบาดแผลเหล่านั้นด้วยการบิดเบือนความจริงในอดีต กระทั่งปฏิเสธความคงอยู่ของความผิดพลาดเหล่านั้นอย่างหน้าตาเฉย

สองร้อยยี่สิบปีหลังจากความผิดพลาดครั้งใหญ่ครั้งหนึ่งในประวัติศาสตร์มนุษยชาติ ชาวพื้นเมืองแห่งออสเตรเลียได้ยินคำขอโทษจากลูกหลานของผู้ก่อความผิดเหล่านั้น

เราไม่เคยได้ยินคำขอโทษจากใคร!

เราได้ยินแต่ความเงียบ

บางที 'พวกเขา' อาจรู้สึกผิดและเลือกที่จะเงียบ หรือบางทีพวกเขาอาจไม่รู้สึกผิดและเงียบ!

บางทีพวกเขาไม่เคยและไม่มีวันเข้าใจว่า คำขอโทษที่จริงใจมีค่ามากกว่าการเลือกที่จะเงียบ ลืม หรือแก้ตัว **คนเขลาเลือกที่จะเงียบ คนตาบอดเลือกที่จะลืม คนขลาดเอ่ยแต่คำแก้ตัว**

ความกล้าหาญที่ยิ่งใหญ่ในโลกมิใช่การต่อสู้เลือดท่วมร่างกลางสมรภูมิ หากแต่คือความสามารถที่จะยืดอกยอมรับความผิดที่กระทำ และเอยคำขอโทษ

>>>คำขอโทษอาจมาช้า แต่ไม่เคยสายเกินไป เพราะคำขอโทษเป็นทิพยโอสถในการเยียวยารักษาบาดแผลของสังคม เข้าใจและเรียนรู้บทเรียนที่ผิดพลาดในอดีต แล้วเดินหน้าต่อไป<<<

บทความโดย.....วินทร์ เลียววาริณ

ความฝันอันสูงสุด คือการได้เข้าเฝ้าพระพุทธองค์

สักครั้งหนึ่งในชีวิต(นี้) สาธุ..